

De familie Stastok

*Het bekende verhaal uit Camera Obscura
van Hildebrand, naverteld door Helene Bakker*

Moelijke woorden zijn onderstreept.
Ze worden uitgelegd in de woordenlijst
op pagina 69.

DIT BOEK HEEFT HET KEURMERK MAKKELIJK LEZEN

Inhoud

Over dit boek | 7

De aankomst | 9

De ontvangst | 12

Pieter | 15

Ik zie de stad | 18

Pieter speelt biljart | 21

Keesje vertelt | 24

Keesje vertelt verder | 28

Het bestuur vergadert | 36

Er komen mensen op de thee | 38

Wat we die avond verder doen | 42

Pieter is verliefd | 45

Pieter is jaloers | 48

Wie er mee uit varen gaan | 50

Roeien | 55

Een nat pak | 60

Allemachtig leuke liedjes | 63

Einde | 66

Woordenlijst | 69

Over dit boek

Camera Obscura is een boek met verhalen van de schrijver Hildebrand. Dat is niet zijn echte naam, maar een pseudoniem voor Nicolaas Beets. Het boek kwam in 1839 uit en was meteen een groot succes.

Alle verhalen in *Camera Obscura* gaan over gewone mensen uit de eerste helft van de 19^e eeuw. Hildebrand beschrijft wie die mensen zijn, en wat ze doen.

De Familie Stastok

‘De familie Stastok’ is het bekendste verhaal uit *Camera Obscura*.

Hildebrand logeert een weekje bij de familie Stastok. Vol humor en spot beschrijft hij wat hij die week meemaakt.

Vooraf zijn neef Pieter is een lachwekkende, stuntelige figuur in dit verhaal.

Maar over Kees, het oude mannetje uit het armenhuis, schrijft Hildebrand juist met ontroering.

Camera Obscura

Hildebrand noemt zijn boek *Camera Obscura*, omdat hij de mensen die hij ontmoet zo echt mogelijk beschrijft. Het lijkt alsof hij ze met een camera bekijkt, en precies opschrijft wat ze doen.

De aankomst

Het is een donderdag in de maand oktober.
Ik, Hildebrand, reis met de diligence naar het stadje D.
Daar wonen mijn oom en tante Stastok. Voor het
eerst van mijn leven ga ik daar een weekje logeren.
Ik zit op de achterste bank van de diligence.
Naast me zit een bleke dame. Ze kijkt streng om
zich heen en heeft gezegd dat niemand mag roken.

Ik denk dat op de bank voor me een zilversmid zit.
Hij heeft een zilveren sigarenkoker, een zilveren
horloge, een zilveren pen, zilveren knopen op zijn
jas en een zilveren bril op zijn neus.
De zilversmid haalt een paar keer de zilveren
sigarendoos uit zijn zak.
Die doet hij dan open, hij kijkt naar zijn sigaren en
dan doet hij de doos weer dicht.
Naast de zilversmid zit een dikke man.
Hij heeft twee jassen over elkaar aan. Hij heeft een
stok bij zich en hij kijkt boos.
Ik vrees dat hij elk moment met zijn stok gaat slaan.
Hij lijkt me een commissaris van politie in
burgerkleren.

Ik fantaseer nog wat verder over de mensen die in
de diligence zitten, tot we ineens in D. zijn.
Ik stap als eerste uit.

Maar het afstapje is glad en ik val bijna in de armen van de man die op de bleke dame staat te wachten.

Vlug loop ik naar de andere kant van de koets.

Er is net een ladder tegenaan gezet en een knecht klimt naar boven. Op het dak van de diligence ligt de bagage van de reizigers.

‘Daar, die zwarte koffer met een H erop!’, roep ik naar de knecht.

Ik pak de koffer aan, geef de man een footje en kijk of er iemand is die mijn koffer kan dragen.

‘Is u heer Hillebrand?’, hoor ik een piepstemmetje vragen aan de dikke commissaris.

‘Nee, kerel’, zegt de commissaris.

‘Dat zal ik wel zijn’, zeg ik.

Er staat een oud mannetje voor me. Hij heeft een lange, bruine jas aan.

Op de mouw is een lapje genaaid. Daar staat op: deze man leeft van liefdadigheid.

Zo’n jas dragen mensen die in een armenhuis wonen.

‘Meneer Pieter vroeg of ik bij de dullezjan wilde kijken of meneer er al was’, zegt het mannetje.

‘Neem me niet kwalijk dat ik u niet meteen kende.’

‘Natuurlijk neem ik je dat niet kwalijk’, zeg ik. ‘We hebben elkaar toch nooit eerder gezien!’

Het mannetje kijkt me dankbaar aan, en zegt dat hij

me naar het huis van mijn oom zal brengen.
Ik durf het oude baasje niet mijn koffer te laten
dragen, dat doe ik dus maar zelf.

Mijn nieuwe kennis wijst onder het lopen van alles
aan.

'Dat is een kerk', legt hij uit bij een gebouw met een
toren.

'En dat water is een gracht. En dit is het huis', zegt hij.
Hij stapt met zijn oude benen een stoepje op en
geeft een flinke ruk aan de bel.